

Początki pisma, lata 1947-1955

Pismo stworzył Józef Grabowski, historyk sztuki, badacz sztuki ludowej. Urodził się 17 marca 1901, zmarł 22 maja 1977. Studia odbył na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie, gdzie w 1929 roku uzyskał doktorat. Stopień docenta otrzymał w 1957. W latach 1930-1936 był dyrektorem Muzeum Pokuckiego w Stanisławowie, gdzie interesował się przede wszystkim sztuką ludową. Badał genezę i rozprzestrzenianie się w Europie malarstwa na szkle. W latach późniejszych rozszerzył swe zainteresowania na rzeźbę, tkaninę, wycinankę. W 1936 podjął pracę w Dziale Oświatowym Muzeum Narodowego w Warszawie. W 1937 zorganizował w Instytucie Propagandy Sztuki wystawę *Sztuka ludowa w Polsce*, na której zgromadził eksponaty o wybitnej wartości estetycznej, przede wszystkim z Pokucia. Po wojnie w latach 1944-1945 był kierownikiem Działu Muzeów i Ochrony Zabytków przy PKWN, a następnie dyrektorem Departamentu Muzeów i Ochrony Zabytków w MKiS. Zainicjował i kierował powstałym w 1946 roku Państwowym Instytutem Badania Sztuki Ludowej. Zwolniony z funkcji w 1948 roku przeszedł do wydawnictwa Arkady, gdzie zajmował stanowisko kierownika redakcji sztuki. Od stycznia 1963 do końca 1973 roku kierował działem rzeźby Państwowego Muzeum Etnograficznego w Warszawie. Opublikował wiele artykułów i książek, m.in. *Sztuka ludowa – formy i regiony w Polsce* (1967), *Dawna polska rzeźba ludowa* (1968), *Ludowe malarstwo na szkle* (1969), *Ludowe obrazy drzeworytnicze* (1970), *Sztuka ludowa w Europie* (1978). Uczeń Riegla zwracał uwagę przede wszystkim na formę dzieła, walory estetyczne sztuki ludowej. Za najważniejsze kryterium uznawał cechy stylistyczne, one decydowały o tym, czy przedmiot jest „ludowy”.

Przed wojną Grabowski należał do nielicznej grupy historyków sztuki interesujących się sztuką ludową (Ksawery Piwocki, Juliusz Starzyński, Kazimierz Dobrowolski). Swoją wrażliwość estetyczną ukształtował w kontakcie z artystami, dla których sztuka ta stanowiła podglebie ich twórczości (Władysław Skoczylas, Wojciech Jastrzębowski, Edmund Bartłomiejczyk, Eleonora Plutyńska, Wanda Telakowska i inni).

O Instytucie zajmującym się badaniem sztuki ludowej myślał jeszcze przed wojną. Chciał też stworzyć pismo, które byłoby w swym kształcie odpowiednikiem „Arkad”, redagowanych przez Wandę Filipowiczową, ale szansa na realizację tych pomysłów powstała dopiero po wojnie. Grabowski z entuzjazmem zabrał się do budowania Instytutu. Powstał on na mocy zarządzenia Ministra Kultury i Sztuki, ogłoszonego w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Kultury i Sztuki”.

Instytut składał się z sekcji: literatury i obrzędu (kierownik Julian Krzyżanowski); muzyki (w Poznaniu – kierownik Marian Sobieski), zdobnictwa (w Krako-

ZBIGNIEW
BENEDYKTOWICZ
TOMASZ SZERSZEŃ

„Konteksty. Polska Sztuka Ludowa”. Historia pisma

wie – Roman Reinfuss), tańca (Tadeusz Zyglar), malarstwa i rzeźby (Józef Grabowski). Zamierzano powołać też sekcję budownictwa.

Pismo miało być łącznikiem między sekcjami, publikować materiały z badań własnych oraz pozyskane od miłośników i zbieraczy. Redakcja chciała, by nie tylko informowało w zakresie spraw interesujących badaczy sztuki ludowej, lecz także wychodziło poza środowisko, przenikając w bieżące życie artystyczne.

Pierwszy numer, w formacie A4, liczył 64 strony. Nakład wynosił 2000 egzemplarzy. Okładkę i układ graficzny opracował Czesław Wielhorski. W numerze znalazły się artykuły teoretyczne, w tym dwa o podstawowym znaczeniu dla linii metodologicznej pisma: Ksawerego Piwockiego *Pojęcie sztuki ludowej* i Józefa Grabowskiego *Zagadnienie stylu ludowego*.

Potrójny zeszyt 6-8/1948, liczący 96 stron, poświęcony był omówieniu krakowskiej wystawy rzeźby, malarstwa i grafiki ludowej, która po raz pierwszy pokazała ogromny zespół znakomitych dzieł, tłumaczących fascynację formistów sztuką ludową. Było to w istocie wprowadzenie tej sztuki do narodowego panteonu. Zeszyt wydany w nakładzie 4850 egzemplarzy wywołał ogromne zainteresowanie. Tekst Grabowskiego, wypowiedzi o sztuce artystów i znakomite ilustracje sprawiły, że środowisko artystyczne (i nie tylko) zostało tym faktem poruszone.

Numer wywołał oburzenie, wicepremier wezwał „na dywanik” ministra Sokorskiego (z ramienia partii odpowiadał za politykę resortu), ten zaś za propagowanie „religianctwa” i świątków z miejsca wyrzucił Grabowskiego z pisma i Instytutu. Miało to miejsce w listopadzie 1948 roku. W tym czasie kończyła się już względnie liberalna polityka w zakresie kultury, narastały konflikty z Kościołem, marksizm miał wyprzeć wszelkie inne formy wiary. Zlikwidowano miesięcznik „Nurt. Literatura – Nauka – Życie”, zakazano wystawienia *Kordiana* w krakowskim Teatrze im. Słowackiego, odwołano ze stanowiska redaktora naczelnego „Odrodzenia” Karola Kuryluka, w grudniu jego los podzielił Stefan Żółkiewski – redaktor „Kuźnicy”.

U góry: *Antropologia codzienności*, 7 X 2016 Sesja Naukowa w Instytucie Sztuki PAN. Fot. Witold Szulecki.
 Na dole od lewej: 7.X.2016 Teatr Collegium Nobilium Warszawska Akademia Teatralna. Po koncercie Jubileuszowym Kontekstów. Od lewej: Catherina Ringer, Adam Ringer, Anna Beata Bohdziewicz. Fot. Witold Szulecki.

Pisma „Polska Sztuka Ludowa” nie zlikwidowano, na jego czele stanął etnograf, Roman Reinfuss. Postawiono warunek: sztuka ludowa – tak, świątki, religianctwo – nie. Ukazał się jeszcze przygotowany uprzednio przez Grabowskiego zeszyt 9-10/1948 kończący rozważania redaktora na temat stylu ludowego, wsparte pierwszym odcinkiem tekstu Witolda Dynowskiego *Historycyzm w sztuce ludowej*.

Numer 11-12 sygnuje jako redaktor naczelny Reinfuss. Dynowski kontynuuje swoje rozważania, sam redaktor publikuje artykuł *Architektura szopki krakowskiej*. Jednak zajęty intensywnie prowadzonymi badaniami w terenie nie ma czasu na pismo, zwłaszcza że redakcja mieści się w Warszawie. Formuła, iż redaguje „zespół kierowników sekcji Instytutu” ma raczej znaczenie tytularne.

W numerze 1/1949 jako redaktor występuje Tadeusz Zyglar. Prowadzi pismo przez cały rok. Wydaje zeszyty o objętości od 32 do 64 stron. Dynowski snuje w nich dalej swe rozważania na temat historycyzmu. Reinfuss – o skrzyniach zdobionych z okolic Krakowa, Zofia Cieśla-Reinfussowa o okuciach wozów z okolic Makowa.

W ostatnim numerze z 1949 Julian Krzyżanowski zajmuje się sprawą ludowości w poezji Mickiewicza, Maria Znamierowska-Prufferowa pisze o rzeźbiarzach ludowych na Kujawach i od tego czasu biografie ludowych twórców coraz częściej będą się pojawiały w piśmie. Aleksander Wojciechowski, nim jeszcze zajmie się współczesną twórczością plastyczną, publikuje tekst: *Tematyka społeczna i polityczna w wycinance łowickiej*.

W roczniku zasługuje na uwagę Dział informacji, recenzje z wystaw i książek. Otrzymujemy też *Sprawozdanie z działalności Państwowego Instytutu Sztuki Ludowej za rok 1949* – ostatnie, jako że Instytut zostaje zlikwidowany, a jego agendy włączone do powstałego w listopadzie 1949 roku Państwowego Instytutu Sztuki. Pismo, dotąd doskonale opracowywane graficznie (przez Barbarę Suchodolską) traci walor estetyczny. Przeniesione do Krakowa, redagowane jest w Sekcji Sztuki Ludowej. Nie wymieniony w stopce Reinfuss redaguje je przy pomocy Zofii Cieśli-Reinfussowej. Teksta redakcyjna jest wątpliwa, w ciągu roku ukazują się dwa numery (1-6 oraz 7-12), do pierwszego z nich dołączony jest separat: *Plastyka ludowa Polski. Zarys bibliograficzny* w opracowaniu Piotra Grzegorzcyka oraz instrukcje i kwestionariusze dla badaczy kultury ludowej. Wyraźnie widoczne jest dążenie do tego, by pismo pełniło rolę służebną wobec Sekcji, służąc publikacji wyników aktualnych badań oraz opracowań dokonanych przez etnografów i miłośników sztuki ludowej z całego kraju. Poczynając od tego numeru „Polska Sztuka Ludowa” jest dwumiesięcznikiem.

Dla dyrekcji Instytutu włączenie *Sekcji Plastyki Ludowej* było w pełni uzasadnione, ale oczekiwania szły

dalej niż tylko prowadzenie terenowej dokumentacji. Starzyński postulował zajęcie się problemem inspiracji sztuką ludową, Aleksander Jackowski, mianowany kierownikiem Zakładu Sztuki Ludowej i Folkloru, chciał pogłębienia badań, poszerzenia ich przez realizację kwestionariuszy, pozwalających na poznanie historycznych i społecznych uwarunkowań. Ważną rolę odegrała konferencja w Jadwisinie poświęcona aktualnym zagadnieniom naukowo-badawczym i twórczym polskiej plastyki ludowej. Materiały z tej konferencji opublikowano w numerze 3 oraz 4-5 z 1951 roku. Rozszerzały dotychczasowy zakres tematyczny. Istotny był zwłaszcza artykuł Ksawerego Piwockiego *Sztuka ludowa i naroduwa* ilustrowany znakomitymi przykładami architektury i kapliczek. W zaplanowaniu tych numerów znaczny udział mieli Ksawery Piwocki, Bohdan Urbanowicz, Mieczysław Porębski i Aleksander Wojciechowski – tworzący kolegium redakcyjne pisma.

Rok 1952 rozpoczyna tekst Wojciecha Jastrzębowski *Geneza, program i wyniki działalności „Warsztatów Krakowskich” i „Ładu”*, Wandy Telakowskiej *Projektantki kolektywy robotniczej, chłopskiej i młodzieżowej*. Debiutuje autorsko uczestnik obozów etnograficznych prowadzonych przez Reinfussa – Andrzej Wajda. Przyszły mistrz kina pisze o Wincentym Kitowskim, ilżeckim artyście ceramiku.

Poczynając od numeru 3/1952 funkcje redaktora naczelnego przejmują Aleksander Jackowski. Zaprasza do współpracy znakomitego etnografa Mieczysława Gładysza. Przy jego pomocy komponuje numer „górnicy”, rozszerzając formułę pisma i pojęcia sztuki ludowej. Numer rozpoczyna programowy tekst redaktora pt. *Na marginesie prac Państwowego Instytutu Sztuki w zakresie badań nad sztuką ludową i folklorem*. Z młodzieńczą wprawą marksistowskiego neofity pisze o tym, co „ślusne”, a co „niesłusne”. Kładzie nacisk na rejestrowanie nie tylko dawnych zabytków, ale także na dokumentowanie procesu przemian i twórczości współcześnie powstającej. Jackowski przywiązuje dużą wagę do społecznej kondycji ludowej sztuki i folkloru. Wynika to m.in. z tego, iż przychodzi do pisma z nastawieniem socjologa (praca magisterska u Stanisława Ossowskiego *Folklor jako zjawisko świadomości społecznej*). Interesuje go muzyka ludowa – jeździ z Tadeuszem Sygietyńskim po kraju, zapisując pieśni, organizuje „Akcję Zbierania Folkloru” jako pełnomocnik Ministra Kultury i Sztuki. W ramach dyrekcji PIS-u opiekuje się sekcjami sztuki ludowej i folkloru słowno-muzycznego. Zwiększa objętość zeszytów.

Monograficzny numer 4-5/1953 poświęcony został sztuce ludowej Odrodzenia. M.in. Tadeusz Seweryn publikuje duży tekst *Ludowa grafika staropolska*, Julian Krzyżanowski *Ludowość w poezji Kochanowskiego*, Franciszek Kotula *Rzeszowska majolika ludowa*, Witold Krassowski *Chalupa polska na przełomie XVI i XVII wieku*. Pięknie wydany zeszyt liczy 124 strony, ma około 180 ilustracji. Nakład 2600 egzemplarzy. Rocznik zamyka nr 6 z artykuła-

mi Ksawerego Piwockiego *Próba definicji kilku pojęć*, Han-ny Pieńkowskiej *Dekoracja malarska kościoła w Orawce*, Romana Reinfussa *Polskie ludowe kowalstwo artystyczne* oraz *Elementy renesansowe w polskim malarstwie ludowym*. W późniejszych rocznikach program pisma zostaje poszerzony.

Kiedy Jackowski obejmuje redakcję, pierwsze zeszyty czyta i poprawia stylistycznie, z przyjaźni dla pisma, Artur Sandauer. Później deleguje w tym celu swoją studentkę. Przyjacielem pisma jest też Julian Przyboś, doskonały znawca polskiej pieśni ludowej.

Lata 1956-2016

W następnych latach pismo przyjmuje już formę kwartalnika. Stopniowo poszerza się pole obserwacji na sztukę i kulturę artystyczną środowisk peryferyjnych. Coraz silniej akcentowana jest problematyka antropologii kultury, ujmowanie zjawisk kultury ludowej w kontekście szerokim, polskim, ale i innych kultur. W ukazujących się od początku lat 80. artykułach z cyklu *Antropologia kultury w Polsce*, dziedzictwo, pojęcia, inspiracje prezentowane są dokonania strukturalizmu, semiotyki, fenomenologii, szkoły La Nouvelle Histoire oraz sylwetki m.in. Barthes'a, Maussa, Dumézila, Eliadego, Leacha, Lévi-Straussa, Mieletyńskiego i innych. Wyrazem przemian w tematyce pisma jest dodany w 1990 roku tytuł „Konteksty” wraz z podtytułem „Antropologia kultury – etnografia – sztuka”. Coraz częściej pojawia się problematyka z pogranicza antropologii kultury, literaturoznawstwa, historii oraz filozofii sztuki i historii sztuki. W tamtym okresie (II połowa lat 80., lata 90.) ważnym wątkiem działalności pisma jest też prezentacja kultury mniejszości etnicznych i kultur sąsiadujących z Polską. Kluczowe stają się zagadnienia dotyczące antropologii współczesności i antropologii wizualnej. Od lat 90. Na łamach „Kontekstów. Polskiej Sztuki Ludowej” toczy się dyskusja na temat granic antropologii kultury i szerzej, humanistyki w ogóle, na temat jej interdyscyplinarności i miejsc spotkania antropologii i sztuki. Istotnym wątkiem staje się tzw. antropologia teatru, z czym wiąże się otwarcie pisma na środowiska teoretyków i praktyków teatralnych. Pokłosiem takiego podejścia jest seria numerów poświęconych choćby teatrowi nieinstytucjonalnemu, teatrowi źródeł, wreszcie teatrowi eksperymentalnemu. Niezwykle ważną – szczególnie obecną w numerach ukazujących się już po 2000 roku – gałęzią działalności pisma staje się również refleksja nad problemem pamięci (antropologia pamięci), kwestia antropologicznych inspiracji w badaniach nad sztuką, problematyka nowoczesnej podróży, związki antropologii i literatury, muzyka dawna czy wreszcie tzw. antropologia miasta. Oddzielnym nurtem stały się numery poświęcone prezentacji współczesnych badań nad wizualnością oraz filozofią i antropologią obrazu. Już w XXI wieku charakterystycznym rysem pisma staje się

przygotowywanie obszernych, monograficznych numerów poświęconych ważnym (choć często wymagającym przypomnienia i nowych interpretacji) postaciom dla kultury XX wieku – polskim (Tadeusz Kantor, Stanisław Ignacy Witkiewicz, Magdalena Abakanowicz, Czesław Miłosz, Leopold Buczkowski) i światowym (Bronisław Malinowski, Aby Warburg, Michel Leiris, Georgij Gurdżijew, W.G. Sebald).

W latach 1948-2016 ukazały się m.in. następujące zeszyty monograficzne: 1948, nr 4-5 – Sztuka ludowa Mazur i Warmii; 1948, nr 6-8 – Rzeźba, malarstwo, drzeworyt; 1952, nr 3 – Kultura artystyczna górników; 1953, nr 4-5 – Kultura ludowa Odrodzenia; 1955, nr 3 – Nikifor; 1962, nr 3 – Sztuka ludowa Pomorza Gdańskiego; 1963, nr 3-4 – Sztuka ludowa woj. rzeszowskiego; 1964, nr 3 – Sztuka ludowa Kurpiów; 1964, nr 4 – Badania nad sztuką ludową w dwudziestolecu 1944-1964. Wybitni twórcy ludowi dwudziestolecia; 1966, nr 3-4 – Kicz – sztuka jarmarczna – sztuka ludowa; 1967, nr 4 – Pojęcie sztuki ludowej; 1968, nr 1-2 – Sztuka naiwna; 1969, nr 3-4 – Światopogląd artystyczny twórców kurpiowskich; 1970, nr 3-4 – Opieka nad sztuką ludową; 1971, nr 3 – Grafika ludowa; 1972, nr 2 – Rzeźba ludowa; 1972, nr 4 – Pogranicze psychopatologii; 1975, nr 1-2 – Kolekcjonerstwo; 1975, nr 3 – Współczesna sztuka ludowa; 1976, nr 2 – Ubiór ludowy; 1976, nr 3-4 – Rzeźba ludowa; 1981, nr 2 – Etnografia – etnologia – antropologia kultury – ludoznawstwo; 1982, nr 1-4 – Kultura Cyganów; 1984, nr 1-2 – Psychopatologia – wizje i imaginacje; 1984, nr 3 – Matka Boska Częstochowska; 1985, nr 3-4 – Łemkowszczyzna; 1986, nr 1-2 – Śmierć – eschatologia; 1987, nr 1-4 – Księga pamiątkowa poświęcona Aleksandrowi Jackowskiemu na 35-lecie jego pracy; 1988, nr 1-2 – Święto i świętowanie – widowiska; 1988, nr 3 – Symbol w kulturze; 1989, nr 1-2 – Kultura Żydów w Polsce; 1990, nr 2 – Folklor polityczny; 1990, nr 3 i 4 – Dom, ojczyzna; 1991, nr 3-4 – Antropologia teatru; 1992, nr 3-4 – Antropologia filmu i fotografii; 1993, nr 1 – Antropologia śmierci; 1993, nr 3-4 – Wilno, Litwa; 1994, nr 1-2 – Etnografia wobec współczesności. O twórczości Umberto Eco; 1994, nr 3-4 – Raj i ekologia; 1995, nr 3-4 – Mit – literatura – antropologia kultury; 1996, nr 3-4 – Nowosielski – Teologia ikony. Ukraina. Grodzieńszczyzna; 1997, nr 1-2 – Antropologia i historia; 1997, nr 3-4 – Antropologia wizualna – wizualność w antropologii; 1998, nr 1 – Białoruś, Pogranicze – kresy – prowincja; 1998, nr 2 – Teatr i antropologia. Śmierć w mediach; 1998, nr 3-4 – Malczewski. Podróże – miejsca mityczne – rzeczy; 1999, nr 1-2 – Podróże – miejsca mityczne – rzeczy (c.d.). Przedmioty w teatrze Tadeusza Kantora; 1999, nr 3 – Pieniądz i sztuka. Iluzja i symbol. Nowe przestrzenie antropologii wizualnej; 1999, nr 4 – O Rzeczywistych obecnościach George'a Steinera i eschatologii; 2000, nr 1-4 – Malinowski i Witkacy; 2001, nr 1-4 – Gar-

Antropologia codzienności, 7 X 2016. Sesja Naukowa w Instytucie Sztuki PAN. Fot. Witold Szulecki.

dzienice; 2002, nr 1-2 – Gombrowicz. Biografia i sztuka; 2002, nr 3-4 – Karnawały w kulturze; 2003, nr 1-2 i 3-4 – Pamięć i zapomnienie; 2005, nr 1 – Antropologia życia, antropologia śmierci; 2005, nr 2 – Gurdżijew; 2006, nr 1 – Antropologia obrazu; 2006, nr 3-4 – Magdalena Abakanowicz; 2007, nr 2 – Dramat i liturgia. Schola Węgajty; 2007, nr 3-4 – Michel Leiris; 2008, nr 2 – Pochwała prowincji; 2009, nr 1-2 – Antropologia miasta. Warszawska Praga; 2009, nr 4 – Żywoty zwierząt; 2010, nr 1 – Śmierć obrazu; 2010, nr 2-3 – Dom, droga istnienia; 2010, nr 4 – Pamięć PRL-u; 2011, nr 2-3 – Aby Warburg. Antropologia i historia sztuki; 2011, nr 4 – Kontynent Miłosz; 2012, nr 1-2 – Czarny Atlantyk; 2012, nr 3-4 – Kultura futbolu; 2013, nr 1 – Zakopiańczycy w poszukiwaniu tożsamości; 2013, nr 3 – Złe obrazy; 2013, nr 3 – Muzyka i pamięć; 2014, nr 3-4 – W.G. Sebald. Antropologia, literatura, fotografia; 2015, nr 1-2 – Antropologia pamięci. Tadeusz Kantor; 2015, nr 3 – Leopold Buczkowski; 2015, nr 4 – Itineraria literackie.

Pracownicy redakcji kwartalnika „Konteksty. Polska Sztuka Ludowa” (1947-2016):

Redaktorzy naczelni: Józef Grabowski (1947--1948), Roman Reinfuss (1948-1949), Tadeusz Zyglar (1949), Roman Reinfuss (1949-1952), Aleksander Jackowski (1952-1993), Zbigniew Benedyktowicz (od 1993).

Zastępcy redaktora naczelnego: Stanisław Hiż (1953-1955), Roman Reinfuss (1956-1987), Jadwiga Jarnuszkiewiczowa (1968-1977), Zbigniew Benedyktowicz (1988-1993).

Sekretarze redakcji: Barbara Suchodolska (1948-1951), Zofia Cieśla-Reinfussowa (1951-1952), Jan Sadownik (1952-1953), Stanisław Hiż (1953), Jerzy Damrosz (1953), Stanisław Hiż (1956), Anna Kunczyńska-Iracka (1957-1959), Jadwiga Jarnuszkiewiczowa (1959-1967), Krystyna Chojnacka (1968-1970), Witold Kaliński (1970-1972), Jadwiga Jarnuszkiewiczowa (1972-1973), Ewa Kostyrka (1974-1977), Ewa (Ożminkowska) Korulska (1978-1987), Sławomir Sikora (1988-2000), Danuta Benedyktowicz (od 2001).

Redakcja: Barbara Suchodolska (1947-1957), Roman Reinfuss (1948-1987), Tadeusz Zyglar (1949), Zofia Cieśla-Reinfussowa (1951-1952), Aleksander Jackowski (od 1952), Mieczysław Gładysz (1952-1955), Ksawery Piwocki (1952-1975), Marian Sobieski (1952-1955), Aleksander Wojciechowski (1952-1955), Jan Sadownik (1952-1953), Stanisław Hiż (1953-1957), Jerzy Damrosz (1953), Anna Kunczyńska-Iracka, (1957-1994), Barbara Radziwiłł (1957-1958), Jadwiga Jarnuszkiewiczowa (1959-1986), Waclaw Sułkowski (1963-1966), Krystyna Chojnacka (1967-1970), Jacek Olędzki (1968-1980), Witold Kaliński (1970-1972), Ewa Kostyrka (1974-1977), Jerzy Łoziński (1975-1987),

Ewa (Ożminkowska) Korulska (1978-1993), Jan K. Makulski (1978-1987), Zbigniew Benedyktowicz (od 1985), Ewa Fryś-Pietraszkowa (1985-1987), Zofia Bisiak (1985-1992), Hanna Szewczyk-Wierzbińska (1985-1987), Jan Świdorski (1985-1991), Sławomir Sikora (1988-2002), Ludwik Stomma (1991-1996), Danuta Benedyktowicz (od 1993), Dariusz Czaja (od 1995), Czesław Robotycki (1998-2014), Jarosław Jot-Drużycki (1999-2001), Wojciech Michera (od 2002), Agnieszka Nowakowska (2002-2004), Maciej Rożański (2004-2015), Tomasz Szerszeń (od 2005), Justyna Chmielewska (od 2007), Kuba (Wiesław) Szpilka (od 2014).

Kolegium i rada redakcyjna: Ksawery Piwocki (1951-1952), Mieczysław Porębski (1951-1952), Roman Reinfuss (1951-1952), Bohdan Urbanowicz (1951-1952), Aleksander Wojciechowski (1951-1952), Witold Dynowski (1956), Eugeniusz Frankowski (1956), Mieczysław Gładysz (1956), Kazimierz Pietkiewicz (1956-1968), Ksawery Piwocki (1956-1968), Jan Sadownik (1956), Tadeusz Seweryn (1956-1968), Marian Sobieski (1956), Wanda Telakowska (1956), Aleksander Wojciechowski (1956), Aleksander Jackowski (1957-1968), Roman Reinfuss (1957-1968), Jerzy Bartmiński (od 1988), Tadeusz Chrzanowski (1988-1990), Marcin Czerwiński (1988-1990), Ewa Fryś-Pietraszkowa (1988-1998), Jan K. Makulski (1988-1989), Jacek Olędzki (1988-1995), Mieczysław Porębski (1988-1990), Roman Reinfuss (1988-1990), Czesław Robotycki (1988-1998), Zofia Sokolewicz (1988-1990), Roch Sulima (od 1988), Franciszek Midura (1988-1990), Ludwik Stomma (od 1989), Antoni Kroh (od 1991), Jan Królak (1992-1995), Bożena Dudko (1992-1994), Zofia Bisiak (od 1993), Ludwik Stomma (od 1996), Jerzy Bartmiński (od 1988), Wiesław Juszcak (od 2014).

Układ graficzny i redakcja techniczna: Czesław Wielhorski (1947-1948), Barbara Suchodolska (1948-1957), Józef Wilkoń (1957-1962), Maria Klukowska (1958-1970), Jadwiga Jarnuszkiewiczowa (1963-1976), Zbigniew Cieślik (1971), Halina Żelechowska (1971-1984), Krzysztof Pęciński (1974), Grażyna Miętus (1984-1990), Krzysztof Nalewajko (1990-2000), Jacek Królak (1992-1999), Wojciech Markiewicz (2000-2006), Andrzej Łubniewski (od 2006).

Skład i łamanie Łukasz Pruszek (od 2006)

Pismo współpracowało z najważniejszymi ośrodkami uniwersyteckimi antropologii kultury w Polsce i za granicą, oraz m.in. z następującymi pismami i wydawnictwami: „Common Knowledge”, „Cultural Anthropology”, „Folk. Journal of the Danish Ethnographical Society”, „The International Review of Psycho-Analysis”, „Visual Anthropology Review”; Harvard University Press, Rowohlt Taschenbuch Verlag GmbH, Stanford University Press, Yale University Press i wieloma innymi.

Bibliografia:

Piotr Grzegorzczyk *Plastyka Ludowa Polski. Zarys Bibliograficzny*, „Polska Sztuka Ludowa”, R. IV, styczeń – czerwiec, nr 1 – 6, Warszawa 1950.

Andrzej Ryszkiewicz *Bibliografia Rzemiosła Artystycznego cz. I – Tkaniny*, „Polska Sztuka Ludowa”, R. V, maj, nr 3, Warszawa 1950.

„Polska Sztuka Ludowa” Spis treści, R. XII – 1958
„Polska Sztuka Ludowa” Spis treści, R. XIII – 1959

„Polska Sztuka Ludowa” Spis treści, R. XIV – 1960

„Polska Sztuka Ludowa” Spis treści, R. XV – 1961
Aleksander Jackowski, Jadwiga Jarnuszkieviczowa, *Indeks Autorów „Polska Sztuka Ludowa” 1947-1962*, „Polska Sztuka Ludowa”, nr 4 1962.

Polska Sztuka Ludowa. Bibliografia, lata 1947-1976 (opr. M. Kroh, 1979); Bibliografie prac Aleksandra Jackowskiego za lata 1947-1987 (opr. A. Jackowska i L. Pudłowski) zawiera „Polska Sztuka Ludowa” 1987 nr 1-4; „Konteksty. Polska Sztuka Ludowa”. *Pół wieku istnienia pisma* (opr. A. Jackowski), „Konteksty” 1996 nr 1-2; A. Jackowski, *Ćwiczenie z pamięci. Powstanie Państwowego Instytutu Sztuki*, „Konteksty” 1999 nr 3; 90 lat Aleksandra Jackowskiego (blok tekstów z głosami Lecha Sokoła, Ewy Korulskiej, Aleksandra Jackowskiego, Zbigniewa Benedyktowicza, Stanisława Mossakowskiego i Ludwika Stommy), „Konteksty” 2010 nr 4.

Komitet Nauk Etnologicznych PAN
Laudacja

Z okazji obchodów 70-lecia nieprzerwanego wydawania niezwykle zasłużonego dla polskiej humanistyki kwartalnika „Konteksty”, znanego u początku swej edytorskiej drogi jako „Polska Sztuka Ludowa”, a publikowanego przez Instytut Sztuki PAN w Warszawie i czytanego regularnie przez kilka już pokoleń etnografów, etnologów, folklorystów i antropologów kulturowych Komitet Nauk Etnologicznych PAN składa całemu zespołowi Redakcji serdeczne podziękowania za jej wydatny wkład w intelektualne wzbogacanie refleksji humanistycznej, w tym także myśli antropologicznej, wraz z najlepszymi gratulacjami z okazji Jubileuszu oraz z życzeniami wielu dalszych lat wypełnionych kolejnymi ciekawymi zeszytami podejmującymi istotne i kluczowe problemy ważne dla polskiej kultury, nauki i sztuki.

Jubileusz ten jest wspaniałą okazją ku temu, aby raz jeszcze docenić wielkie znaczenie „Kontekstów”, jako kwartalnika utrzymującego wysoki poziom intelektualny i edytorski, w kształtowaniu oblicza współczesnej humanistyki, w tym również nauk etnologicznych, w śmiałym przekraczaniu dyscyplinarnych barier, w przybliżaniu czytelnikom najnowszych nurtów interpretacyjnych, w pogłębianiu wiedzy o kulturze współczesnej, a także w lepszym rozumieniu źródeł i transformacji tradycji.

Przewodniczący KNE PAN
Aleksander Posern-Zieliński
Członek-korespondent PAN i PAU
Poznań – Warszawa, 7 listopada 2016 roku

